

ตอนที่ ๓๒

ฝึเสื้อสมุทร และหมึกยักษ์

รุ่งเช้า หัวหน้าโจร เรียกประชุมลูกเรือโจรทั้งหมด ยืนที่แท่นบัญชาการ ประกาศการเปลี่ยนแปลงทิศทางเดินเรือ เพื่อไปส่งสหายตัวน้อยๆ ขึ้นฝั่ง สมุนโจรหลายคนบ่นเสียดาย ที่จะได้ไม่ได้เจอสหายตัวเล็ก แต่กล้าหาญ แผนเดินทางตอนนี้ ต้องแวะเติมน้ำจืดและอาหารก่อน ... เรือสำเภาของโจรสลัด มุ่งหน้าสู่เกาะที่ใกล้ที่สุด

เป็นเกาะที่พวกโจร ยังไม่เคยผ่านมาก่อน ขึ้นชื่อว่าโจรสลัด ย่อมไม่เกรงกลัวภัยใดๆ เมื่อต้องการขึ้นฝั่งที่เกาะใดๆ หัวหน้าโจรสั่งให้ทอดสมอจอดอยู่กลางทะเล แต่ไม่ห่างจากฝั่งมากนัก แล้วส่งสมุนราว ๑๐ คน ลงเรือเล็กออกไปสำรวจเกาะก่อน พวกเด็กๆ ตั้งคิดว่า เรือสำเภายนต์ของพวกเขา ยังคงถูกพ่วงอยู่ท้ายสำเภาใหญ่เหมือนวันก่อนๆ

เรือเล็กของพวกโจร แล่นห่างจากเรือดำแม่มาได้พักใหญ่ ท้องทะเลก็ปั่นป่วน เหมือนมีสัตว์ประหลาด เคลื่อนที่อยู่น้ำใต้ท้องเรือ พวกเขาวิрокูหนึ่ง แต่หัวหน้าที่มบอกให้เร่งเรือให้ถึงฝั่ง

โดยเร็ว แต่ดูเหมือนว่าสัตว์ประหลาดตัวนั้นก็ยิ่ง
เคลื่อนไหวยาวเร็วขึ้น จนเห็นผิวน้ำเป็นร่องริ้ว วนไป
รอบๆ เรือของพวกเขา ทันใดนั้น! วัตถุประหลาด
ใต้ทะเล ก็ปรากฏกายให้เห็น มันบินฉวัดเฉวียน
ขึ้นสู่ท้องฟ้า มันมากัน ๓ ตัว

สัตว์ประหลาดอะไรกันนั้น! พวกสมุนโจรสลัดใจ
เร่งฝีพายเพื่อไปให้พ้นจากพวกมัน มันบินโฉบใกล้
เข้ามาเรื่อยๆ เหมือนจะลองดูปฏิริยาของเหยื่อ
หนึ่งคนในนั้นตั้งหน้าไม้ ปล่อยลูกดอกใส่มันไปชุด
หนึ่ง แต่พลาดไปทุกครั้ง มันบินหลบได้รวดเร็ว
มาก

พวกเด็กๆ ใจได้ไม่นาน ที่พบเกาะกลาง
ทะเลอีกครั้ง พวกเขาก็ได้ยินเสียง ร้องขอความ
ช่วยเหลือ ของสมุนโจรสลัดเรือเล็ก ยังไม่ทันจะไหว
ตัวไปทางไหน ก็ปรากฏสัตว์ประหลาดบินโฉบมาที่
เรือดำเก้าใหญ่เป็นระยะๆ บินมาแล้วก็บินโฉบขึ้น
ฟ้าไป แล้วก็โฉบมาใหม่ เท่าที่มองเห็น มันมีเกือบ
๑๐ ตัว บางตัวก็ฉกเอาใบเรือจนขาดเป็นรู มี
เสียงตะโกนสั่งให้รีบลัดใบเรือลงทันที

หัวหน้าโจรสลัดประกาศก้อง ให้ลูกสมุน
เตรียมตัวป้องกันและต่อสู้ สมุนโจรสลัดทั้งหมดบนเรือ

ต่างวิ่งกันโกลาหล หลบไปด้วย และซัดอาวุธใต้มัน
ไปด้วย

มฤตยูจากท้องทะเล ตัวหนึ่ง บินมาเกาะที่
เสากระโดงเรือ โกลั้กับพวกเด็ก ๆ ที่ยืนเกาะกลุ่ม
กันอยู่ มันแยกเขี้ยวชู และนั่งอยู่นาน พอที่จะ
สังเกตรูปร่างของมันได้ ก่อนที่มันจะบินจากไป
สัตว์ประหลาดนั้น มีขนาดลำตัวไม่ใหญ่ไปกว่า
มนุษย์ ขาทั้งสองได้ยึดส่วนโกลั้เคียงกับแขนขาของ
มนุษย์ แต่ขาคู่หลังใหญ่และแข็งแรงกว่า ปีกคู่หน้า
ซึ่งมีขนาดใหญ่กว่าคู่หลังเล็กน้อย วางซ้อนเกย
เหลื่อมกัน มีโครงสร้างคล้ายครีบบลา แต่มีรูปทรง
และสีส้มเหมือนปีกผีเสื้อ ผิวหนังทุกส่วนยกเว้น
ปีก เป็นเกล็ดสีเขียวคล้ำคล้ายเกล็ดปลา ส่วนหัว
ของมันคล้ายศีรษะมนุษย์ผู้หญิงหัวโล้น แต่มีคอ
ยาวกว่าสองเท่า ดวงตากกลมโต นัยน์ตาเหมือนตา
เหยี่ยว ใบหูดิบเรียวแนบไปกับศีรษะ จมูกก็คล้าย
จมูกมนุษย์ ที่ลำคอแถบซ้ายและขวา มีเหงือก
คล้ายเหงือกปลา คงใช้หายใจเมื่ออยู่ในน้ำ เวลา
มันกริ่ร้องจะมองเห็นฟันและเขี้ยวเป็นซี่เล็ก
แหลม ที่โหนกแก้มทั้งสองข้าง มีอวัยวะคล้าย
หนวดปลาตุ๊ก ยื่นออกมาข้างละเส้น กรงเล็บทั้ง
เท้าหน้าและหลัง ทรงพลัง สามารถตะครุบคน
เป็นๆ บินลอยไปในอากาศได้ไม่ยาก

สัญชาติแห่งนักสู้ของพวกเขาเด็กๆ กลับคืนมา
อย่างรวดเร็ว พวกเขารีบคว้าอาวุธประจำกาย
เตรียมพร้อมที่จะปะทะกับมันได้ทุกเมื่อ

แต่สัตว์นั้น มันบินรวดเร็วเกินกว่าสายตา
มนุษย์ จะจับทิศทางมันได้ ดูเหมือนว่า หนองของ
มันเหมือนเรดาร์คุณภาพดีเยี่ยม ที่สามารถบิน
หลบสิ่งกีดขวาง และหลีกเลี่ยง ที่มีความเร็ว
มากกว่าลูกดอกจากหน้าไม้ ถึงสองเท่า จึงไม่น่า
แปลกอะไร ที่อาวุธของพวกเขาโจรสลัด ไม่สามารถ
ทำอะไรมันได้เลย

พวกเขาโจรสลัด ถูกนางผีเสื้อสมุทรกลาง
มหาสมุทร ฉกเอาไปเป็นเหยื่อ คนแล้วคนเล่า จน
เหลือเกือบไม่ถึงครึ่ง

แม้หัวหน้าโจรสลัด จะสั่งให้สมุนระดมยิงธนู
และอาวุธอื่นๆ เท่าที่มี ใส่พวกมัน ก็ไม่สามารถฆ่า
พวกมันได้เลย แม้แต่ตัวเดียว สถานการณ์ไม่ดี
เลย ผ่านไปไม่นาน พวกผีเสื้อสมุทร มันบินมาเพิ่ม
อีกเป็นฝูงราว ๑๐๐ ตัว เต็มท้องฟ้า คึกหนนี้
หนักเกินกว่าจะต้านได้ พวกสมุนโจรเริ่มเสียขวัญ
ต่อสู้เพื่อเอาตัวรอด ไม่ต้องใช้ยุทธวิธี ไม่มีแบบ
แผน สู้แบบตัวใครตัวมัน บางคนร้องตะโกนอย่าง

บ้าคลั่ง ขณะสู้กับศัตรูที่ไม่รู้ว่าจะฆ่ามันได้อย่างไร
แต่กลับตกไปเป็นเหยื่อของพวกมันทีละคน ๆ

หัวหน้าโจร โมโหแทบคลั่ง ที่ไม่อาจรักษาชีวิต
ของพวกเขาป้องกันไว้ได้ จึงฝ่าฝูงมฤตยูแห่งท้องทะเล
ขึ้นไปบนแท่นบัญชาการ เหนียวโกปีน ระคมยิงใส่
พวกมันอย่างบ้าคลั่ง ... แต่ไร้ผล มีเพียงสองสาม
ตัวที่ถูกกระสุนปืน สมุนโจรผู้เกลียดชัง จึงลากเอา
หัวหน้าโจรสลัด หลบเข้าไปในห้องบัญชาการ เพื่อ
มิให้ตกเป็นเหยื่อของพวกมันไปอีกคน

ลินสมุท สุกสาคร สังข์ เอื้อย โสณน้อย ตัว
เล็กกว่าพวกโจรมาก สามารถหลบซ่อนอยู่ในซอก
เล็กแคบๆ พอที่จะรอดพ้น จากกรงเล็บของสัตว์
มฤตยูเหล่านั้นได้ แต่ก็คงหลบต่อไปอีกได้ไม่นาน
หากปล่อยให้สถานการณ์เป็นแบบนี้ไปเรื่อยๆ
พวกเด็ก ๆ ก็คงไม่พ้น ที่จะถูกจับไปเป็นเหยื่อ
เหมือนกัน ตอนนี้ บนเรือมีคนเหลือเพียงไม่กี่สิบ
คนแล้ว

“จะทำยังไงกันดี?” เอื้อย ขอความเห็น

“พวกเราจะตายตอนนี้ไม่ได้!” สังข์ พุดพลอบ
ขวัญเพื่อน ๆ พร้อมกับคิด ๆ ๆ ว่าจะมีหนทาง

ไหน ที่จะเอาชนะ หรือหาจุดอ่อนของปีศาจทะเล
นั้นได้ มันต้องมีสักวิธีขึ้นมา ...

“ใช่! ต้องลองดู” สังข์ พุกกับสุดสาคร

สุดสาคร มองหน้าสังข์ เหมือนเข้าใจ
ความหมาย ออกมาจากที่ซ่อน พร้อมเครื่องเป่าที่
เฒ่าทะเลให้มา ยื่นขึ้นเป่าเป็นเสียงออกไป เสียง
นั้นก้อง แลลมท่อมลดหล่นกันไป ตั้งไปทั่วบริเวณ
ไม่น่าเชื่อ เพียงแค่นาทีเดียว มันน่าอัศจรรย์มาก
สิ่งเล็กๆ ที่ถูกมองข้าม สามารถสยบความเกรี้ยว
กราดดุสัน ของปีศาจผีเสื้อสมุทรได้

“มันได้ผล!” สังข์ บอกเพื่อนๆ

เหล่านางผีเสื้อสมุทรที่อยู่บริเวณนั้น มัน
เคลื่อนไหวช้าลง เหมือนถูกมนต์สะกด

“สาคร เป่าต่อไป อย่าหยุด” ดินสมุทรย้ำ
ขณะที่เคี้ยวกับโศนน้อย ระคมยิงไล่ปีศาจทะเล
ด้วยลูกดอก แต่มันก็พยายามหลบ ตัวที่ถูกยิงก็ล่า
ถอยไป โจรสลัดที่เหลือประมาณสิบกว่าคน ถึงกับ
ตาค้าง ไม่เชื่อสายตา มีกำลังใจฮึดสู้ขึ้นมาอีก มี
อาวุธอะไรที่จับฉวยได้ก็คว้ามันขึ้นมา

สังข์กับดินสมุทร แอบขึ้นไปบนแท่น
บัญชาการ ต่างฝ่ายต่างระวังหลังซึ่งกันและกัน

เมื่อไปถึง ล้ำรวจดูกระสุน มันเหลือน้อยเต็มที เพราะความเลียดติของหัวหน้าโจรสลัด ที่ระดมยิงอย่างไว้ทิศทาง แต่มันยังพอที่จะกู้สถานการณ์อันเลวร้ายนี้ได้

สังข์ ลั่นไกทีละนัด ๆ สอยเจ้าปีศาจร้ายร่วงไปที่ละตัว ๆ ตัวใดที่ฉวยโอกาส แอบเข้าไป ค้านหลังของสังข์ ก็ถูกคมดาบของสินสมุทร และลูกดอกของเอี้ยกับโสนน้อยเข้าทุกตัว ดูเหมือนว่าสถานการณ์ของพวกมันจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบ

เสียงจากเครื่องเป่ายังคงดังก้องไปทั่ว ขณะที่เหล่านางผีเสื้อสมุทร ถูกสอยร่วงไปเรื่อยๆ ในที่สุด พวกมันเห็นว่า เขี้ยวที่เหลือนั้นมีความว่องไวพอๆ กับพวกมัน และสามารถทำร้ายพวกมันได้ พวกที่เหลือ จึงพากันล่าถอย บินมุดน้ำหายไปในห้องทะเล

เมื่อสถานการณ์สงบลง สังข์เบนสายตา มองลงไปที่ยับกระสุนปืน มันไม่เหลือแม้แต่นัดเดียว ที่พื้นเต็มไปด้วยปลอกกระสุนปืน นาที่วิกฤตผ่านไปทุกคนหายใจทั่วท้อง ที่รอดชีวิตมาได้อย่างหวุดหวิด จากปรากฏการณ์ที่น่าอัศจรรย์ หัวหน้าโจร ล้ำรวจความเสียหายของเรือ และ

สมุนโจรสลัดที่เหลือ ไบเรือขาดยุ่ยหลายจุด เพราะถูกกรงเล็บของผีเสื้อสมุทร บนเรือคูโทรงเหรง เพราะเหลือคนบนเรือเพียง ๒๐ ชีวิต รวมทั้งเด็ก ๆ เพชรและบัวหยา

หัวหน้าโจรสลัดยืนส่องกล้องทางไกล อยู่บนหัวเรือ อย่างหมดอาลัยในชีวิต แต่ภารกิจของเขา ยังไม่สำเร็จตามที่ตกลงไว้กับสหายตัวน้อยๆ การสูญเสียครั้งนี้ ถือเป็น การสูญเสียครั้งสำคัญที่สุดของเหล่าโจรสลัด กว่า จะรวบรวมพลพรรคให้ได้ เป็นร้อยคน ไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องใช้เวลา ต้องใช้กำลัง อีกประการหนึ่งของการมุ่งหน้าสู่แผ่นดิน คือ เขาต้องการไปเสาะแสวงหาพลพรรคโจร ที่อยู่ตามเมืองต่างๆ มาเพิ่มจำนวนให้มากขึ้น หัวหน้าโจรสลัด จึงรวบรวมลูกเรือที่เหลือ สั่งให้แล่นเรือต่อไป เรือดำเภาของโจรสลัด แล่นต่อไปอย่างช้าๆ

แต่ความตั้งใจของหัวหน้าโจร จะบรรลุผลหรือไม่ คงต้องอาศัยโชคชะตา ใครก็ตาม ที่ลากเอาชีวิตมาแขวนลอยอยู่ในทะเลบ้า ย่อมมีความเสี่ยงสูงที่จะประสบความล้มเหลว เพราะมันมีอำนาจและพลังลึกลับบางอย่าง ที่คาดเดาไม่ได้ แต่การออกท่องทะเล ก็มีเสน่ห์ยั่วใจไม่น้อย หากโชคเข้าข้าง ได้ครอบครองสิ่งของ ที่คนบนบกไม่มี

แม้ว่าการครอบครองนั้น จะชอบธรรมหรือไม่ก็ตาม ก็อาจได้รับค่าตอบแทนที่คุ้มค่า จนมีคนยอมออกไปเสี่ยงภัย เพื่อแลกกลับขุมทรัพย์ที่หายาก

เรือดำเภาของโจรสลัด ยังคงแล่นต่อไป ยิ่งแล่นไปข้างหน้า ลมก็ยิ่งพัดแรง ลูกคลื่นก็สูงขึ้นตามลำดับ รวากับว่ามันไม่ได้แล่นเข้าฝั่ง แต่มันกำลังแล่นออกสู่ใจกลางมหาสมุทร

คลื่นเริ่มซัดเข้าหาเรือรุนแรงขึ้น จนยากที่จะควบคุมเรือไว้ได้ เรือดำเภาใหญ่โยกเอนไปตามกระแสคลื่น ที่น่าเป็นห่วงก็คือ เรือดำเภายนต์ของพวกเขาเด็ก ๆ จวนเจียนจะล่มก็หลายครั้ง ที่มันยังลอยอยู่ได้ ก็เพราะมันมีระบบป้องกันน้ำเข้าเรือชั้นดี และเชือกที่รั้งกับเรือดำแม่พุงไว้

ท้องฟ้าเริ่มมืดครึ้ม มองเห็นสายฟ้าแลบและฟ้าร้องมาเป็นระยะ

ท้องทะเลเริ่มปั่นป่วนรุนแรงขึ้น หัวหน้าโจรสลัดเริ่มควบคุมเรือไม่อยู่ เพราะกำลังคนมีน้อยเกินไป เขารู้สึกว่า ทะเลปั่นป่วนครั้งนี้ เหมือนมีบางสิ่งบางอย่างมากระทำ

เมื่อดนเทลงมาเหมือนฟ้ารั่ว เพชรกับบ่าวหลดา ช่วยงานอยู่ข้างบน พวกเขาเด็ก ๆ พากันมาออก

รวมกันที่ชั้นล่าง เพื่อประเมินสถานการณ์ ทุกคน
สบตากันเหมือนรู้แผนการเอาตัวรอด ทุกคน
รวบรวมของที่จำเป็น และของสำคัญติดตัวไว้
พวกเขากำลังจะขึ้นไปชั้นบน

ทันใดนั้น! เรือก็โคลงตัวเหมือนมีของหนักกด
ทับที่กาบเรือ พวกเด็ก ๆ ล้มกระเด็นกันไปคนละ
ทิศ แล้วเรือก็โยกไปทิศตรงกันข้าม คนก็กระดอน
ไปอีกทาง

“เกิดอะไรขึ้นกันอีกล่ะเนี่ย?” สิ้นสมุทร
ตะโกนถาม

สังข์พาเพื่อนๆ พยายามปีนบันไดขึ้นไป
ข้างบน สิ่งที่พวกเขาเห็น มันยิ่งตอกย้ำให้พวกเขา
ต้องทำอะไรบางอย่าง เพื่อไปให้พ้นๆ จากเรือนรก
นี้ ... ผนวคของปลาหมึกยักษ์ โผล่จากพื้นน้ำทะเล
เกี่ยวรัดเอาลูกเรือหล่นทะเลไป ผนวคที่เหลือก็รัด
ตัวเรือไว้จนโยกโอนไปมา สมุนโจรคนหนึ่งได้
โอกาส คว่ำขวานอันใหญ่เหวี่ยงสับไปที่ผนวคของ
มัน ขาดสะบั้นไป

“ไปที่เรือเตี้ยนี้! ไป ไป” สิ้นสมุทร ตะโกน

การหลบหลีกผนวคหมึกยักษ์ ต้องอาศัยโชค
และจังหวะ ตอนนี้มีแต่คนคิดเอาตัวรอด เรือ

ล้าเภาว่าใหญ่โตแล้ว หมึกยักษ์โตกว่าเยอะ พวก
เตี้ยๆ คว่าตะขอเหล็กคนละอัน วิ่งหลบหนวด
ปลาหมึก เกาะขอบเรือล้าเภาที่กำลังโชนเอนไปมา
เร่งเท้าไปที่ท้ายเรืออย่างทุลักทุเล และเมื่อได้
จังหวะ เหวี่ยงตะขอเหล็กที่ถือมา เกี่ยวกับเชือก
ที่ผูกโยงกับเรือล้าเภายนต์ของพวกเขา แล้ว
กระโดดโหนรูตไปที่เรือ ทีละคน ทีละคน เหลือ
เพชรกับบ่าวหลาปิดท้าย โชคดีที่หมวดหมึกยักษ์
นั้น มันกำลังยุ่งอยู่กับส่วนหัวของล้าเภา

ไม่ต้องรอคำสั่ง สุดสาครรีบลงไปห้องเครื่อง
สตาร์ทเครื่องยนต์ทันที ดังซี่ เคี้ยว โสนน้อย
ช่วยกันสูบน้ำออกจากเรือ ฝนยังตกไม่ขาดระยะ
สินสมุทร ตะโกนให้ เพชรกับบ่าวหลารีบตามลงมา
แต่เข้าไป บ่าวหลาถูกหนวดหมึกยักษ์ ตีกระเด็นตก
ลงไปทะเล สุดสาครกอดปุ่มสตาร์ท โยกคันเร่งอัด
น้ำมันให้เครื่องติด เขาพยายามอยู่ ๒-๓ ครั้ง
เครื่องยนต์ก็ยังไม่ติด ดังซี่รีบเอามือตัดเชือก ๒
เส้น ที่ผูกโยงเรือ เหลือไว้อีกหนึ่งเส้น รอเพชรเป็น
คนสุดท้าย แต่เพชรเห็นว่า โอกาสที่เตี้ยจะหนีรอด
ไปได้ มีน้อยเต็มที เขาจึงตัดสินใจเอามือตัดเชือก
เส้นสุดท้ายจากฝั่งของเขา ให้ขาดออกจากเรือ
ล้าเภาใหญ่ เพื่อที่เตี้ยๆ จะได้รอดเรือทัน

เครื่องยนต์ติดแล้ว

“เพชร อย่าทำอย่างนั้น” ลินสมุทร ตะโกนห้าม แต่เขากลับตะโกนตอบ

“รีบหนีไป”

ลินสมุทร เร่งเครื่องถอยหลังเต็มกำลัง แต่เรือก็ยังไม่แล่นออกไป เสียงเครื่องยนต์ กระตุ้นให้หมึกยักษ์หันเหความสนใจ มาที่เรือของเด็กๆ แต่เชือกที่เพชรตัด มันหล่นลงไป เกี่ยวกับเชือกอีกเส้นหนึ่ง ที่อยู่ข้างล่าง หนวดหมึกเริ่มคืบคลานสังขพยายามจะโน้มตัว ลงไปตัดเชือกเส้นที่ติด แต่ทำไม่ได้เพราะมันอยู่ต่ำเกินไป

เพชรตัดสินใจเสียสละตัวเอง เพื่อให้เด็กๆ รอด เขากะโดดลงไปข้างล่างพร้อมมีด ตัดเชือกที่ติดอยู่อีกด้านหนึ่ง จนขาด

กำลังของเครื่องยนต์ พาเรือถอยออกมาจากที่นั่น อย่างฉุกฉะหุก ลินสมุทรบังคับเรือให้แล่นหนีห่างจากหมึกยักษ์ไปได้อย่างหวุดหวิด จนพ้นระยะอันตราย จากความบ้าคลั่งของหมึกยักษ์ มันกำลังเล่นงานเรือสำเภาของพวกเขาโจรสลัด ค่อยๆ จมทะเลไป พร้อมๆ กับฝนเริ่มซาเม็ด และลูกคลื่นก็เริ่มสงบลง ลาก่อนหัวหน้าโจรสลัด ไม่ใช่

ความผิดของเขา ที่ไม่สามารถพาเด็กๆ ไปขึ้นฝั่ง
ได้ ตามที่สัญญาไว้ เขาได้ทำดีที่สุดแล้ว

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๓๓ เกาะร้างกลางทะเล
กลับไปเว็บชุมชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>